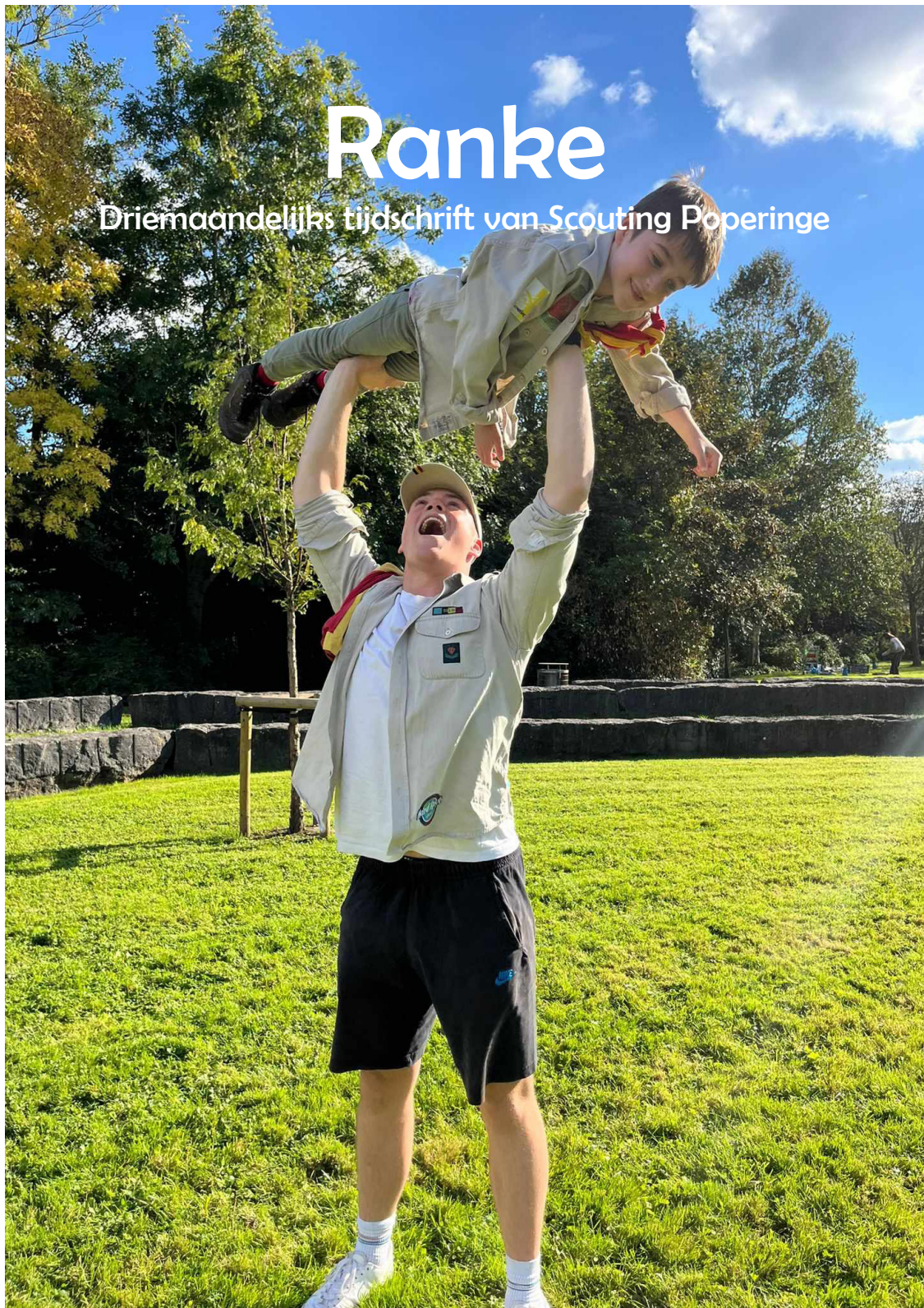

Ranke

Driemaandelijks tijdschrift van Scouting Poperinge

Inhoud

De groepsleiding spreekt
Redactioneel
Kapoenen
Welpen
Jonggivers
Givers
Jins

Eindredactie: Iwijn De Grendel
Lay-out: Arthur Pillart

De groepsleiding spreekt

Dag beste vrienden van het beige hemd

Ik mag voor de eerste keer in mijn scouts carrière een artikel schrijven voor de rubriek 'de hoofdleiding spreekt', wat dus wil zeggen dat ik mijn eerste maanden als hoofdleiding heb overleefd! Ik heb nog geen seconde spijt gehad van mijn beslissing, maar met Iwijn en Marthe aan mijn zij wist ik al dat dit goed ging komen!

Ik stel me graag nog even voor: ik ben Luna Deroo en ik ben sinds dit jaar hoofdleiding van Scouting Poperinge samen met Iwijn en Marthe. Ik ben 20 jaar en heb al heel wat jaren in de Scouts achter de rug. Ik volg de lerarenopleiding secundair onderwijs voor de vakken geschiedenis en aardrijkskunde in Gent, waar ik ook op kot zit. Dit jaar geef ik samen met Iwijn leiding aan de Jins, echt een zalige bende!

Ondertussen zijn we ongeveer 2 maanden ver in het nieuwe scoutsjaar en hebben we al heel wat nieuwe leden mogen verwelkomen. Onze startdag heeft hier heel wat mee te maken, maar ook de vriendjesdag van de Givers, Welpen en de Kapoenen heeft hier invloed op gehad. Dit jaar introduceerden we een groepsaankoop van scoutsuniformen en andere leuke scoutsspullen, om (hopelijk) op deze manier binnenkort wat meer beige hemden te zien in de straten van Poperinge. We kregen heel wat bestellingen binnen, en met de sluiting van de Hopperwinkels, hebben we beslist om dit jaarlijks te organiseren. Om af te sluiten maak ik graag nog wat reclame voor onze jaarlijkse familiedropping, die dit jaar doorgaat op 22 november. Inschrijven kan via het facebookevenement, het wordt echt megaleuk!

Stevige Linker

Luna Deroo

Hartstochtelijke schroefhoorngeit

Hallo iedereen

Het voelt een beetje onwennig om hier een tekstje te schrijven aangezien het mijn eerste jaar als hoofdleidster is. Toch vind ik het superleuk om deel uit te maken van het nieuwe hoofdleidingsteam samen met Iwijn en Luna.

Mezelf even kort voorstellen: Ik ben Marthe Vandenberghe. Dit jaar begin ik aan mijn tweede jaar Orthopedagogie in Gent. Sinds het eerste leerjaar ben ik lid van de scouts, en dit wordt mijn derde jaar als leidster. De afgelopen twee jaar gaf ik leiding aan de jongste takken, maar dit jaar leek het me leuk om de uitdaging aan te gaan bij de Givers samen met vier andere enthousiaste leiders. Het feit dat ik nu ook hoofdleidster ben maakt het extra spannend, maar met Iwijn en Luna ben ik ervan overtuigd dat we er een fantastisch jaar van gaan maken!

We zijn vol energie aan het nieuwe scoutsjaar begonnen, met als doel zoveel mogelijk nieuwe leden te verwelkomen. Het is geweldig om te zien dat er al heel wat nieuwe gezichten binnenstromen!

Dit jaar hebben we terug een super gemotiveerde leidingsgroep van maar liefst 25 leiders en leidsters, die elke zaterdag weer klaarstaan om de leden een krachtige activiteit te leveren.

Nu jullie een beter beeld hebben van wie ik ben en hoe het scoutsjaar van start is gegaan, zal ik jullie laten.

Bayyy

Stevige Linker

Marthe Vandenberghe

Tulpen lila liefvallige

spitsvogel

Redactie

Beste rankelezer,

Het nieuwe scoutsjaar is terug aangebroken, en dat is natuurlijk GEWELDIG! Het thema van de redactie voor deze eerste versie is scoutssprookjes. **De Legende van het Verloren Vuur:**

Er was eens, diep in een mysterieus bos, een kleine groep scouts die op avontuur ging. De leider van deze scouts was **Iwijn**, een wijze en ervaren padvinder die altijd wist wat te doen. Samen met hem waren zijn trouwe metgezellen: **Mindo**, een stille maar dappere scout, **Auke**, die altijd klaar stond om een grap te maken, **Michelle**, die het kampvuur altijd brandend hield, **Rachel**, de slimme en strategische denker, en **Fleur**, die een ongelooflijke band had met de natuur.

Op een dag kwamen ze aan bij een oud bos dat door de bewoners van het nabijgelegen dorp “Het Bos van het Verloren Vuur” werd genoemd. Volgens een oude legende zou er diep in het bos een magisch vuur verscholen liggen, dat het land eeuwig warmte en licht gaf. Maar het vuur was al jaren gedoofd en zonder dat vuur werden de winters steeds kouder.

Iwijn en zijn team besloten dat zij de enigen waren die dit vuur konden vinden en opnieuw konden ontsteken. Het was geen gewone zoektocht, want het vuur was verborgen door een serie raadsels en uitdagingen die alleen de slimsten en meest moedigen konden overwinnen. De eerste uitdaging die ze tegenkwamen was een enorm stenen beeld dat de ingang van het diepe bos bewaakte. Het beeld sprak met een diepe stem: “Wie mijn raadsel oplost, mag passeren. Maar wie faalt, keert om.”

Het raadsel luidde: “Ik ben altijd hongerig, maar ik eet nooit. Ik zuig je in, maar laat je altijd los. Wat ben ik?” De groep keek elkaar aan. Michelle, die altijd bezig was met het kampvuur, glimlachte plotseling en zei: “De wind! De wind heeft altijd honger en kan je letterlijk omver blazen, maar je kunt hem nooit vangen!” Het beeld knikte en de weg ging open. Ze vervolgden hun weg en kwamen bij een donkere rivier. Er was geen brug, maar er leek iets vreemds te gebeuren met het water. Plots zag Rachel dat er woorden in de stroom verschenen: “Vul de rivier met licht, of je zult hier nooit oversteken.” Mindo dacht diep na en herinnerde zich de zaklampen die ze bij zich hadden. Ze haalden ze tevoorschijn en richtten het licht op het water. Tot hun verbazing werd het water helder en leek het op te lichten, waardoor een smalle stenen brug zichtbaar werd. Ze staken voorzichtig over.

Toen ze aan de andere kant aankwamen, zagen ze in de verte een grote berg met aan de top een oude vuurtoren. Dit moest de plek zijn waar het Verloren Vuur was! Maar voor ze de berg konden beklimmen, verscheen er een enorme draak, met schubben van zwart glanzend obsidiaan en ogen die als kolen gloeiden. Auke, die nooit bang was om een grap te maken, riep naar de draak: “Zeg, waarom zo serieus? Wat als we een spelletje doen? Als wij winnen, laat je ons voorbij!”

De draak lachte en zei: “Een spel? Goed. Als jullie mij kunnen laten lachen, laat ik jullie gaan.” Auke stapte naar voren en begon een verhaal te vertellen over een bever die probeerde een dam te bouwen, maar elke keer werd afgeleid door een eekhoorn die noten aan het verstoppen was in zijn dam. De draak lachte luid, zijn gebrul galmde door het bos, en hij hield woord. Hij stapte opzij en liet hen verdergaan. Op de top van de berg vonden ze een grote steen, waarop een oud symbool was gegraveerd. Fleur voelde de energie van de plek en zei: “We moeten hier het vuur opnieuw ontsteken. Maar we hebben iets magisch nodig.”

Iwijn, die altijd zijn kompas bij zich droeg, haalde het tevoorschijn. Hij hield het boven de steen en zei: “Dit kompas heeft ons altijd de weg gewezen. Laten we het gebruiken om het vuur te leiden.” Hij legde het kompas voorzichtig op de steen en toen gebeurde er iets wonderbaarlijks. De grond begon te gloeien en uit het midden van de steen barstte een prachtige vlam op, die zich hoog de lucht in strekte.

Het Verloren Vuur was hersteld! Het land zou nu weer warm en vruchtbaar zijn. De winters zouden minder streng zijn, en de mensen in het dorp zouden nooit meer kou lijden.

De groep keerde terug naar het dorp als helden, en hun avontuur zou nog generaties lang verteld worden rondom het kampvuur. En zo eindigt de legende van Iwijn, Mindo, Auke, Michelle, Rachel en Fleur, de scouts die het Verloren Vuur weer wisten aan te steken.

Einde.

Stevige Linker,
Merlijn De Grendel
Vrijgevochten Arassari

Dag
Alleenmaal

JULIA MILO

**MINIONS
ANDVERNAAR**
Bridgerton op TV

DE AANKONDIGINGEN
Alleenmaal praat recht
**LUCHTELINGEN
VLAANDEREN**

Wat Nigrahwaat
**EN
ROUW
BIKINI
S ZONDIG**

**SPYGLAS BESLUITING
VAN EY'S BLONDIN**

**AD NEEDE:
LAASJE HOEFT
CH NIET SCHULDIG
VOELEN**

**VLAANDERENS
SCHATTIGSTE KOPPEL**

**'ZO VERLIEFD
MAAR WAAROM
SAMENWONEN NIET KAN...**

En ook zij delen hun immens privé-gelek met

**NOLLE PERIZ
WIL ONZE TROUWDAG
VIA ONLINE VIEREN**

**FENNE VAN ERP
FRANKO JETT THOEN
'WE ZIJN ZALU
ZWANGE**

Julia en Milo blijken niet langer een sprookjesverhaal.

Het begin van iets moois

Tijdens dat kamp waren er al geruchten over een mogelijke romance tussen de twee scoutsers. De vonk was duidelijk; hun blikken en gelach konden niet verborgen blijven. Terwijl de groep rond het kampvuur zat, groeide hun band en werden ze al snel goede vrienden. De scouts vormde de perfecte couveuse voor hun prille liefde, vol avontuur, warmte en spontane momenten.

De grote onthulling

Hoewel de aantrekkingskracht overduidelijk was, werd hun relatie pas drie weken geleden officieel. Tijdens de KSA fuif 'Low Budget', vond het magische moment plaats: hun eerste kus. Omringd door duisternis, slapende (en wakkere) parkdieren, margies, en ergens in het gebeurte ook een Shaggy en een Ward (die waren de weg kwijt), durfden ze het eindelijk aan. Het was een zoen die alles betekende (eigen inbreng van de auteur, niet nagevraagd) — een bevestiging van de gevoelens die al zo lang tussen hen waren. Degenen om hen heen juichten en maakten grapjes, maar voor hen bestond er alleen dat ene moment.

Een liefde die groeit

Nu ze officieel samen zijn, zoeken ze elkaar steeds vaker op. De woensdagnamiddag sluipt Julia Hardy weg uit Ieper om vervolgens haar namiddag met haar liefde te spenderen. Vanuit vertrouwde bron hoorde ik dat dit liefdesverhaal ook goed uitkomt voor de moeder van Milo, zo zou hij heel het huis kuisen vooraleer Julia daar op de deur komt kloppen. Samen bakken ze koekjes, chillen ze en gaan ze uit. Het is prachtig om te zien hoe dit scoutspaar bloeit te midden van deze harde tijden. De steun van hun vrienden maakt het nog specialer; ze worden niet alleen partners, maar ook een deel van de scoutingfamilie.

Toekomstplannen

Met de feestdagen in zicht, kijken ze vol enthousiasme naar de toekomst. Voor oudejaarsavond zijn nog geen plannen gemaakt maar tijd zal doen blijken. ‘Kerstmarktjes zullen ons prille liefdesleven hoogstwaarschijnlijk ook nog wel een boost geven’, zegt Julia met trots. ‘Waar we samen kunnen genieten van warme chocomel bij een vuurkorf, hand in hand kunnen schaatsen en wolkjes blazen onder een heldere sterrenhemel.’

Maar van samenwonen moet Carla, moeder van Julia, nog niet weten. ‘Ik ben intens gelukkig voor mijn dochter maar met mijn twee kinderen, drie katten en mezelf is er geen plaats meer voor een Milo. Dat ze jong zijn en wat willen versta ik maar al te goed ,maar de tijd om samen te wonen is bijlange nog niet aangebroken. Ze moeten eerst genieten van hun vrijheid en dit is het begin van een prachtig avontuur dat ons herinnert aan de magie van de liefde en de schoonheid van het scoutsleven. We kunnen niet wachten om te zien waar deze hun verhaal hen nog zal brengen!’

Beste rankelezers

(WAARSCHUWING: niet voor gevoelige lezers)

Vandaag heb ik een waargebeurd* verhaal voor jullie, eentje dat iedere scoutser uit Poperinge moet kennen. Ooit, lang geleden – en ik bedoel écht lang geleden, nog van voor onze ouders jong waren – ging de jins van Scouting Poperinge, zoals ieder jaar, op hun fameuze jinreis. Ze hadden massa's geld bijeengeraapt door allerlei activiteiten te organiseren. Het groepje bestond uit drie leden en twee leiders: Antonio, Frederik, Julie, Arnold en Maxima. Arnold en Maxima, de leiding, wilden er een onvergetelijke reis van maken. Geen standaardbestemming zoals Kroatië, Italië of Spanje. Nee, deze reis zou anders zijn, specialer.

Het idee was simpel: ze zouden naar de luchthaven gaan zonder te weten waar ze naartoe gingen. Arnold en Maxima hadden hun wel een lijstje gegeven van wat ze moesten inpakken en een idee van het weer ter plaatse, maar de bestemming bleef een verrassing.

Aangekomen op de luchthaven, kregen Antonio, Frederik en Julie eindelijk te horen waar ze naartoe gingen: Mumbai, India! In die tijd was dat een zéér exotische bestemming, iets wat niemand van hen ooit had kunnen bedenken. Vol enthousiasme en spanning stapten ze aan boord van het vliegtuig, klaar voor het avontuur van hun leven.

De eerste dagen in Mumbai waren fantastisch. Ze verkenden de stad, genoten van de cultuur en verbleven in een luxueus hotel. Hoewel het verblijf spotgoedkoop was, hadden ze wel diep in hun zakken moeten tasten voor de vliegtickets. Maar dat was het waard, want het avontuur van hun leven was begonnen... dachten ze.

Op dag drie sloeg de sfeer echter volledig om. Van een ontspannen en avontuurlijke vakantie veranderde de reis in een angstaanjagende ervaring. Het begon allemaal tijdens een diner in een klein Indiaas restaurant. Niets bijzonders, gewoon een typisch restaurantje, zoals ze er al meerdere hadden gezien. Het eten was heerlijk, al moesten ze wel een paar traantjes wegpinken door de pittigheid van sommige gerechten.

Maar dat is geen probleem, dat hoorde erbij.

De schrik sloeg echter toe toen de rekening op tafel kwam. Wat ze zagen, deed hen allemaal bijna van hun stoel vallen. Ze hadden geen idee hoe het bedrag precies omgezet werd naar Belgische franken, maar het was duidelijk veel meer dan ze hadden verdiend met hun activiteiten in Poperinge. Paniek maakte zich meester van de groep.

Maxima, van wie de ouders een antiekzaak hadden in Poperinge, was een bedreven onderhandelaarster. Ze probeerde met handgebaren en wat gebroken Engels te onderhandelen, maar het mocht niet baten, ze kon zelf geen roste cent afdingen van het bedrag.

In een poging om een plan te bedenken, overlegde ze met de rest van de groep. Antonio stelde voor om gewoon te LOPEN, harder dan ze ooit hadden gelopen. Maar dat leek mission impossible wat Frederik had enkele dagen geleden zijn voet omgeslagen. Hij kon amper tien meter lopen zonder een pauze van een halfuur. Dan maar een ander idee. Frederik wou bellen naar thuis zodat ze geld konden opsturen, maar dat bleek ook onmogelijk – dit gebeurde nu eenmaal in de tijd zonder gsm's. Ze hadden zelfs geen geld meer voor een telefoonkotje.

Arnold stelde voor om hun spullen te verkopen, maar die lagen allemaal veilig opgeborgen in het hotel. En het restaurant verlaten zonder te betalen was geen optie, ze mochten absoluut niet weg. De situatie leek hopeloos.

Toen kwam Julie met een voorstel dat haalbaar leek. Ze bood aan om voor een uurtje te helpen in het restaurant, samen met de rest van de groep. Afwassen, opdienen, in de keuken staan – ze zouden alles doen om de rekening te kunnen vereffenen. De restauranthouders keken hen aan, dachten even na, en stemden in. Maar niet voor één uurtje. Ze moesten vijf uur elk helpen. Dat klonk als een lange tijd, maar ze hadden geen keuze.

De groep werd meegenomen langs de keuken, die leek angstaanjagend. Stel je voor, een keuken waar er immens luid wordt geroepen in een taal waar je geen enkel woord kan verstaan, waar ze smijten met borden alsof het niets is en waar ze zwaaien met messen alsof ze niet scherp zijn. De spanning steeg. Ze werden door een smalle gang geleid, volgestouwd met rommel en belandden in een piepklein kamertje. Daar kregen ze de opdracht zich om te kleden in traditionele Indiase kledij. Opeens verschenen vijf andere jongeren, ook gehuld in traditionele kleding. De muziek startte, en voor ze het wisten, begonnen de vijf te dansen. Ze voerden een lange, ingewikkelde dans uit. De scoutsers keken verbijsterd toe.

Toen de dans was afgelopen, werden Arnold, Maxima en de rest van de groep naar een geheime ruimte achter het restaurant geleid. Een verborgen bar, volgepakt met lokale inwoners die hen enthousiast toejuichten. Ze werden het podium op geduwd. De muziek startte opnieuw. Tot hun ontzetting moesten ze dezelfde traditionele dans uitvoeren – en foutloos! Ze mochten pas gaan als ze de dans perfect hadden uitgevoerd, werd er hun gezegd. Ieder halfuur kregen ze een korte pauze, maar ontsnappen leek onmogelijk.

Tijdens een van die pauzes slaagden ze erin de vijf jongeren terug te vinden. Ze vroegen hoe lang zij daar al waren. Wat bleek? Ze waren in dezelfde val gelokt en zaten er al drie maanden vast! De scoutsers konden hun oren niet geloven.

De leiding, Arnold en Maxima, wist dat ze dit niet konden laten gebeuren. Ze moesten ontsnappen. In iedere pauze smeedden ze plannen, maar het leek allemaal tevergeefs. Steeds weer werden ze terug de dansvloer opgeduwd, met het dreigende vooruitzicht dat ze daar, net als de anderen, maanden vast konden zitten... De sfeer in het geheime restaurant was verstikkend. Het geluid van de lokale bevolking die hen steeds maar weer aanmoedigde, de dreigende blikken van de restauranthouders, en het idee dat ze misschien net als de andere westerlingen maanden vast zouden zitten, bezorgde de scoutsers koude rillingen.

Tijdens een van die pauzes, terwijl ze even in een donkere hoek van de bar stonden, trok Julie ineens aan Arnold's mouw. "Ik heb iets gezien," fluisterde ze. "De toiletten... ik denk dat er een manier is om langs de leidingen te ontsnappen. Ze zien er oud uit en de muren erachter lijken hol. Misschien kunnen we daar doorheen kruipen." Julie keek de rest van de groep aan. De spanning was voelbaar. Frederik, die nog altijd met zijn pijnlijke enkel zat, kreunde zachtjes maar knikte instemmend.

"Goed," zei Maxima. "Laten we proberen in de volgende pauze de toiletten te bereiken. Als het misgaat... we moeten gewoon hopen dat het niet misgaat."

Toen het volgende halfuur voorbij was, deed de groep hun uiterste best om zich richting de toiletten te bewegen zonder op te vallen. De lokale gasten leken te dronken of te gefocust op het dansen om echt op hen te letten.

Eenmaal bij de toiletten sloten ze de deur achter zich. De ruimte was klein, vochtig en de geur was niet bepaald aangenaam, maar dat was het minste van hun zorgen. "Daar", fluisterde Julie, terwijl ze naar een kleine opening tussen twee leidingen wees. De muur leek inderdaad oud en broos. Met een paar flinke duwen en wat gewrik konden ze een losse steen verwijderen. Arnold, de grootste van de groep, slaagde erin de muur verder open te breken. Er zat een smalle doorgang achter de leidingen, net groot genoeg om doorheen te kruipen.

Frederik zou als eerste gaan, want als hij er door kan met zijn pijnlijke enkel, dan kan iedereen erdoor. Frederik, met een grimas van pijn, begon voorzichtig door de smalle ruimte te kruipen. Het was een benauwde ervaring, met scherpe stukken steen en metalen leidingen die in hun huid prikten. Maar na een paar minuten klonk Frederiks stem van de andere kant van de muur. "Ik ben erdoor! Kom op, het lukt wel!" De rest volgde zo snel ze konden, met hun hart bonzend in hun keel. De spanning groeide naarmate ze verder kropen. Af en toe leek het alsof iemand hen zou betrappen, maar gelukkig bleef het stil in de rest van het gebouw.

Na wat een eeuwigheid leek, bereikten ze eindelijk het einde van de smalle doorgang. Het kwam uit in een donkere steeg achter het restaurant, vol met oude kartonnen dozen en afval. De frisse lucht van de nacht voelde bevrijdend aan. Ze stonden eindelijk buiten.

Toen ze na een lange tocht eindelijk buiten de stad waren, bezweet en uitgeput, keken ze elkaar aan en barstten in gelach uit. Niet omdat ze het grappig vonden, maar omdat de spanning eindelijk van hen af viel. Ze hadden het gered.

Ze moesten zo snel mogelijk hun spullen ophalen uit het hotel en een manier vinden om terug naar huis te komen. De jinreis zou voortaan niet meer herinnerd worden als een avontuurlijke vakantie, maar als een bizarre overlevingstocht in de straten van Mumbai.

En terwijl ze met een taxi terugreden naar hun hotel, wisten ze één ding zeker: geen enkel avontuur zou ooit nog zo spannend worden als dit.

Waargebeurd* = Het was misschien toch niet zo waargebeurd

Stevige linker

Auke De Backer

Ruimteschipneonoranje verfijnde saterhoen

Kapoenen

Helaba gastjes

Ik kreeg de kans om als eerst dit scoutsjaar een tekstje te schrijven in de Ranke. Dus natuurlijk nam ik de kans om een artikeltje in elkaar te flansen .

Momenteel ben ik eigenlijk gewoon in mijn bedje rustig aan het denken waarover ik eigenlijk wil schrijven, want er is gewoon véél te veel om over te praten.

Ik denk dat ik zal beginnen bij de reden waarom ik leiding ben geworden, want normaal ging ik stoppen na het groot kamp . Gelukkig heb ik me nog bedacht want tot nu toe kan ik mijn twee polletjes kussen met mijn medeleiding en mij kapoentjes. Nooit had ik gedacht dat ik die kleine droeve gastjes zo leuk ging vinden!

Daarom ben ik heel blij dat ik de Scouts al miste voordat ik werkelijk ging vertrekken. Want eens je in zo'n bende terecht komt kan je eigenlijk niet meer zonder hen en alles wat erbij komt. Zoals het cliché zegt, vrienden voor het leven en ook wel herinneringen voor het leven.

Zolang je er niet in terecht bent gekomen zul je het wellicht nooit snappen. De pipi en kaka op een pot boven een diepe put vol je weet wel en inderdaad ook die dingen die rondvliegen, je weet wel... Toch is het op de een of andere manier iets waar je niet meer zonder kan. Nu ik het zo uittyp klinkt dit best wel raar, maar er is nu eenmaal geen manier om het beter uit te leggen.

Dit was het verhaaltje dat ik wilde vertellen aan jullie, bedankt om tot het einde te lezen.

Stevige linker

Remi Van Oost

Zuurstoftankgroene parmantige Khur

Welpen

Yuwwww

Voor degene die het nog niet weten, dit is mijn eerste jaar als scoutsleider. Vorig jaar heb ik al enkele keren met mijn liefste zus(Auke) geholpen met haar activiteit maar nu doe ik het zonder haar. Eerste jaar leiding dus ook eerste keer dat ik de mogelijkheid krijg om een artikel te schrijven voor de Ranke. Het is niet echt duidelijk of er een bepaald doel is van mijn artikel dus kies is zelf maar waarover ik schrijf. Na veel brainstormen heb ik gekozen om jullie mee te nemen in mijn zomer 2024. Mijn zomer is begonnen op 21 juni, die dag heb ik mijn laatste examen ooit in het middelbaar afgelegd en waarschijnlijk ook mijn laatste examen economie ooit. Samen met ongeveer 15 vrienden zijn we naar mijn huis gegaan waar we frietjes hebben gegeten, gezwommen en onze tenten opgezet hebben. De dag erna ben ik – goed uitgeslapen – met mijn ouders naar een infodag in Gent gegaan over mijn verdere studies. Maar over die studies praat ik misschien in mijn volgend verhaal. In de week daarna heb ik allemaal toffe dingen gedaan. Naar de rally gegaan, naar de paardenkoers in Krombeke, naar het bal van het OLVI en natuurlijk naar het EK-dorp. De woensdag 26 juli was toch de belangrijkste dag van de week, mijn eigen proclamatie!!! Samen met al mijn klasgenoten en tevens mijn vrienden ontvingen we ons diploma secundair. Snel daarna was de pret over, ik moest namelijk mijn wijsheidstanden laten trekken. Na uren wachten in de verschillende wachtkamers werd ik volledig verdoofd en verdwenen mijn 4 wijsheidstanden.

Mijn kaken stonden er een beetje dik van maar met de nodig pijnstillers en ijs viel de pijn goed mee. Die pijn mocht zeker niet erger worden, want op 5 juli (3 dagen na de operatie) werden we al vroeg verwacht aan de Kouter om samen met de Jins op jinreis te vertrekken. Pas op de luchthaven kwamen we te weten

dat we naar het o zo mooie Kroatië gingen. Iedereen sliep per twee in een tent en zo hebben we heel het land doorkruist. Gemiddeld was het er 35° wat welgeteld 25° warmer is dan nu. Tijdens de reis hebben we heel mooie/toffe dingen gedaan, zoals de wonderbaarlijke Plitvice meren, traditionele dansen bekeken, boottochten, strandjes, een feestje en meerdere stadsbezoeken. Naast al die toffe dingen werden de tofste herinneringen toch gemaakt op de momenten waar we op restaurant zaten of op de camping. Op 15 juli keerden we terug naar het regenachtige België waar ik weer direct veel op de planning had staan. Ik had namelijk op 24 juli mijn rijexamen, maar ik had op dat moment al ongeveer 2 maanden niet meer met een handgeschakelde auto gereden. Tussen het werken door probeerde ik met mijn ouders te gaan rijden. Uiteindelijk ging mijn rijexamen zo goed als vlekkeloos en kreeg ik mijn rijbewijs. Als echte scoutser knaagde het wel dat ik dan al 4 dagen van het groot scoutskamp had moeten missen dus sprong ik met papa in de auto en vertrokken we naar de kampweide. Samen met nog enkele andere scoutsleiding was ik fourier en ging dus iedere dag naar de winkel

om jullie te kunnen bevoorraden met de lekkerste ingrediënten. Op 30 juli was het kamp spijtig genoeg gedaan, maar wederom zijn er daar veel goeie herinneringen gecreëerd.

. Exact 35 uur later was het alweer tijd om met de leiding samen te komen want we gingen samen met de leiding naar Dranouter festival. 4 dagen lang samen met de leiding naar schitterende concerten zoals Brihang, Kommil Foo, Het Zesde Metaal, Mooneye, Goose, Compact Disk Dummies en nog veel meer. Na deze 4 dagen was het tijd om een 'mencave' te maken bij mij thuis. Samen met mijn papa en vrienden hebben we een week lang van 's ochtends tot 's avonds gewerkt aan 'de bar', want op 12 augustus was er een groot feest bij mij thuis. Op enkele dingen na is de bar onder-tussen af. Op 15 augustus vertrok ik samen

met mijn ouders (en zonder mijn zus) met de boot naar Noorwegen. Daar heb ik allerlei mooie stadjes bezocht, maar het beste van de reis was toch de 6-daagse wandeling door het natuurpark genaamd Hardangervidda. Ik zou het iedereen ten sterkste aanraden om het ooit in je leven ook eens te doen. De reis vloog voorbij en plots was het alweer 31 augustus. Voor de meesten die dit artikel lezen betekent die dag dat de vakantie gedaan is, maar voor de leiding niet. Ik had net genoeg tijd om mijn was en strijk te doen want op 3 september vertrok ik alweer op reis met mijn vrienden(waaronder Pol die ook op de vriendjesdag van 5 oktober was). Deze keer was de bestemming Málaga in Spanje. 8 dagen lang Malaga verkennen en natuurlijk genieten van het mooie weer en het lekker eten. Terug in België ben ik nog een paar dagen gaan werken maar dan werd het toch tijd om eens te beginnen aan school. Ik volgde een 3-daagse zomercursus en op 23 september begon ik effectief met mijn eerste lessen in het hoger.

Het was een zomer die ik nooit zal vergeten en waarschijnlijk ook de langste vakantie die ik van mijn leven zal hebben.

Stevige linker,
Mindo De Backer
Mosterdoranje moedige koolmees

Jonggivers

Dag Jonggivers,

De leiding en ik hebben net een bloedstollend weekend achter de rug, en ik hoop dat jullie uitkijken naar ons eigen spannende avontuur. Het begon allemaal vrijdagavond aan het station in Gent. Het was vroeg voor Halloween, maar dat hield ons niet tegen om griezelig verkleed aan het station te staan. De nieuwsgierige, ongemakkelijke blikken van voorbijgangers vielen meteen weg zodra we als scouts bij elkaar stonden. Het echte avontuur kon beginnen.

In het station verdeelden we ons in groepjes, elk door wat opdrachten te volbrengen. Zo kwamen de groepen tot stand, klaar om op de trein een quiz te spelen die Halloween-gerelateerde raadsels bevatte. Weten jullie trouwens waar Halloween vandaan komt? Ierland! En met dat antwoord veroverden we de meeste punten, wat ons als eerste in de rij zette voor een traktatie: verrukkelijke hotdogs, verzorgd door de Stam.

Na het eten begon de reis door de donkere straten richting ons lokaal. De weg was lang en verlaten, slechts verlicht door het flikkerende licht van een paar straatlantaarns. Eenmaal aangekomen kon het feest eindelijk losbarsten. De muziek volle bak door het lokaal, en iedereen zette zijn favoriete liedjes op en danste erop los tot er plots iets vreemds gebeurde. Midden in de nacht, merkten we dat Iwijn verdwenen was.

We kanden het lokaal uit, doorzochten de keuken, de slaapzalen, maar geen spoor van hem. Tot iemand buiten ineens iets riep: "Ik heb iets gevonden! Hier ligt iets!" Het was Iwijns pet, een voorwerp dat hij altijd bij zich heeft. Het gevoel van ongemak sloop in ons; was er iets ernstigs gebeurd?

We probeerden ons te herinneren waar we hem voor het laatst hadden gezien. Arthur zei dat hij Iwijn buiten nog had zien plassen, maar wist niet zeker of hij was teruggekeerd. Bezorgd klopten we bij de naburige huizen aan. Een oud vrouwtje deed haar deur op een kier en fluisterde dat er een grote gast met krullen tegen haar deur had geslapen, maar ze had hem weggejaagd. “Hij rende die kant op,” wees ze naar een donkere, verlaten weg.

We volgden haar aanwijzingen en kwamen bij een voetbalclub terecht, K.F.C. Heikant Zele, waar nog een nachtwedstrijd bezig was. Toen we vroegen naar een jongen die zich vreemd gedroeg, bevestigde de coach dat er een knul met krullen was geweest die de spelers lastigviel door voetbal chants te roepen. Hij had hem weggestuurd... richting het bos.

Met de groep gingen we het donkere bos in, op zoek naar sporen van Iwijn. Het was doodstil, op het kraken van takken onder onze voeten na. In de verte verscheen een zwak, flinkerend licht; een klein, verlaten café. We werden hartelijk ontvangen door de eigenaar, en kregen zelfs een drankje van het huis. Toen we vroegen naar Iwijn, zei een mysterieuze oude man in de hoek dat hij hem inderdaad had gezien. “Hij zei iets over een spel bij de Schelde,” mompelde hij.

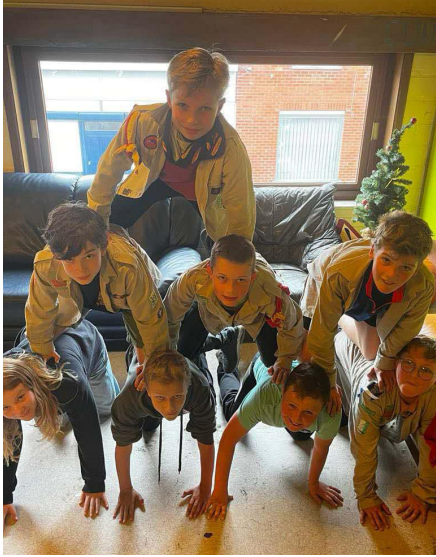
Met een gevoel van haast renden we naar de oever van de Schelde, waar de veerboot nog net mensen naar de overkant bracht. We vroegen de kapitein of hij een grote jongen met krullen had gezien. Hij knikte langzaam en vertelde dat hij hem een uur eerder naar de overkant had gebracht. We smeekten hem ons ook naar de overkant te varen, en de kapitein deed wat we vroegen.

Aan de overkant klommen we op de dijk daar zagen we in de verte een kampvuur branden. We renden erheen, onze adem zichtbaar in de koude nacht. Toen we dichterbij kwamen, zagen we eindelijk iemand zitten: het was Iwijn, diep in slaap in een kampingstoeltje naast het vuur. Toen we hem wakker schudden zij hij dat hij de kampsfeer miste.

En zo, na een onrustige nacht vol mysteries en spoken, keerden we opgelucht terug naar ons lokaal, om het feestje verder te zetten en te vieren dat Iwijn terug was.

Stevige linker,
Louis Pillart
Waterlelygele goedgunstige pony

Givers

Liefste givers,

Ik geef jullie even een setting van waar ik dit artikel aan het schrijven ben, want dit is echt heel chaotisch. De twee kleintjes zijn hier van mijn broer: Baptist en Guillaume. Baptist zit te roepen 'Tanteeeeee, gaan we een spelletje spelen'. Guillaume zit wat luid te krijsen omdat hij niet kan slapen. En ondertussen staat de TV aan met roodkapje en de boze wolf. Kun je je voorstellen hoe moeilijk het is om in deze setting geen chaotisch Ranke artikel te schrijven? :p

Soooo LET'S GO

We hebben alweer heel leuke activiteiten gedaan, maaaaaarrr er moeten er natuurlijk nog heel wat komen, zoals dropping, kookactiviteit, WEEKEND,...

Well dat is niet zo INTERESSANT om over te vertellen, want dat moet nog wat LA SURPRISE blijven. Wij, als leiding hebben onlangs ook aan een dropping meegedaan. Ik kan jullie garanderen, dit was een hele belevenis. Eén van de stops was bij HORSES, een wist je datje: Léon van de leiding rijdt al zo'n 10 jaar paard. Wees er zeker van Marthe geloofde dit heel even. Maaar THE BEST moet nog komen, Léon & Arthur waren aan het discussiëren. Wel plots dacht Arthur om Léon in de GRACHT te duwen. Dit was niet zo'n schitterend idee, natuurlijk trekt Léon Arthur erin mee. Daarna wou Arthur Léon in de gracht duwen, maar dit lukte niet waardoor hijzelf in de gracht viel. En welja met zijn gezicht naar voren. Stel je voor dat Arthur nu nog eens probeert om Léon in de gracht te duwen. De meeste denken nu, nee dat zal hij wel niet doen. Wees er maar zeker van Arthur loopt als een speer richting 'Ik weet niet wat' (Hij dacht dat Léon daar stond). En BOOM CLAP die valt wel voor een derde keer in de gracht.

Kun je geloven dat wij als leiding plat lagen van het lachen? OKAY
En nu ben ik klaar om aan het WORK te gaan. En MAG HET LICHT UIT.
CHALLAS

En lees heel aandachtig, want misschien kan dit artikel handig zijn bij
een activiteit (Ik geef jullie misschien een tip: D.....)

Stevige linker,

Marie-Julie Ververken

Thai curry Stralende dansschoenveter wit Waardige Springbok

jins

Yeeet

Het is eindelijk tijd voor de eerste “De Ranke” van het scoutsjaar 2024-2025. Bij het schrijven van dit artikel zijn we al een dikke maand in het jaar. De officiële start van ons jinjaar was dan er dan wel met de overgangstocht op 7 september, officieus startten we al veel eerder. Op 6 juli waren we immers al flink in de weer op het gouden jubileum van Freddy en Martine. Zelfs voor het laatste Groot Kamp als giver zat er dus al wat geld in ons potje. Verder stonden we achter de bar bij de jaarlijkse voetbalfeesten bij TSC Proven en hielpen we mee aan één van Poperinges grootste evenementen: de Piconfeesten.

Als Luna en ik ondertussen één iets geleerd hebben, dan is het dat we dit jaar te maken hebben met een ongelooflijk ambitieuze groep. Jullie zullen dat als ouders ook wel al gemerkt hebben, vermoed ik. Geen jobje is “onze” Jins te groot, te lastig of te saai. Zo waren ze op een verjaardagsfeest aan het werk van 16u tot 4u 's nachts. Daar kan je je al wat bij voorstellen!

Er staan heel wat evenementen op de planning het aankomende jaar. We zetten binnenkort nog een verkoopactie op poten. Wat dat zal zijn, is op dit moment nog een raadsel, maar zal waarschijnlijk wel al geweten zijn als deze Ranke verschijnt. Volgend semester wordt het het drukst. Dan organiseren we twee fuiven: Jinetik en Hopkoning. Twee evenementen waarin wel eens heel wat werk kan sluipen, maar waaruit we zowel als groep als individueel heel veel uit kunnen leren.

Omdat het niet alleen belangrijk is dat we genoeg middelen hebben voor onze Jinreis, maar we ook een zo goed mogelijk groepsgevoel willen creëren proberen we zo veel mogelijk activiteiten samen te organiseren. Komende vrijdag is het DVDJB-quiz in de Kouter. Daar zullen we kunnen strijden om het beste scoutsplekje. Met 4 groepen bij de leiding en 3 bij de Jins zijn we sterk vertegenwoordigd. Samen met Lize, Loïc en Myrthe zal ik er alles aandoen om die eerste plek te bemachtigen!

Afsluiten doe ik graag met te vertellen dat Luna en ik komend jinjaar enorm zien zitten en we altijd open staan voor vragen of bezorgdheden, zowel vanwege ouders als van de jins. En sorry Jef, maar ik denk dat twee weken Thailand toch wel echt moeilijk zal worden.

Stevige linker
Iwijn De Grendel
Gemoedelijke Olifant

PB-PP
BELGIE(N) · BELGIQUE

Erkenningsnummer
P708435

De Ranke
Driemaandelijks tijdschrift van Scouts & gid-
sen Vlaanderen
Groepen: Scouting
Poperinge
Afgiftekantoor Poperinge
16 mei 2024
62ste jaargang n°3 (259)
april, mei, juni
Verantwoordelijke uitgever en afzender:
Dries Crombez, Veurnestraat 77, 8970 Pope-
ringe
(057/ 30 16 43)